

Allà

I torno a la imatge que m'he fet del fill d'ella i l'odio una mica menys

Il·lustració: Jordi Lafebre

-Quina hora hi tens aquí?

M'ho diu a mi, i amb les celles aixecades i un cop de barbata a l'aire m'assenyala el telèfon que duc a les mans.

-Les dotze i vuit -i me'l guardo a la butxaca.

-Les dotze i vuit, així el meu va bé -i m'ensenyava el rellotge de polsera que porta, amb la corretja tan estreta que la carn se li infla a banda i banda. Les dotze i vuit, marca. Potser li he vist la cara un parell de segons abans que m'ensenyés el canell. Després dec haver mirat a baix, o a la bossa o a les fulles seques de terra. Ella no s'ha mogut, com si alguna part de la conversa hagués quedat pendent. S'agafa amb els dits inflats a la bossa que du creuada. La miro i quan ho veu estira uns mil·límetres el coll i la cara. Fa ulls de por, d'estar perduda.

-No pot ser. Segur que és aquesta hora, oi? -li dic que sí-. És que havia quedat a dos quarts d'onze allà amb el meu fill -l'allà és una parada d'autobús al final del carrer -. A les deu trenta a la parada del final del 24, i allò és la parada del final del 24 i a les deu trenta jo era allà, abans i tot, i ell no ha vingut.

És menuda. Porta els cabells curts. Els té drets i gruixuts i d'una barreja clapejada de tint castany gastat i blanc-groc. Es nota que se'ls ha pentinat estona.

-És que he d'anar al metge i jo sola em canso molt i em costa i ell em va dir que m'hi acompanyaria, que baixés fins allà que és un lloc fàcil i que agafés el carnet i ja està -i m'ensenyava la bossa com si pogués veure la targeta sanitària que hi deu portar- però no hi era, no ha vingut. Si no m'he mogut d'allà... M'he rentat tota aquest matí i m'he vestit amb roba neta i amb el que em costa sortir alguns dies... I no ha vingut i ara no podré anar al metge, ai, aaai...

Està angoixada i s'està al meu costat però mira lluny amb ulls humits de dona gran. Deu passar els vuitanta. Em giro i miro cap allà. Se'n va un 24 i el següent arriba davant la parada i apaga el motor. No sé què fer.

-I segur que era avui, oi? -intento ajudar, no perquè fer-li veure que ja és gran i que el cap potser li falla sigui de gaire ajuda, sinó perquè segurament preferirà haver-se equivocat de dia que no que el seu fill s'hagi oblidat d'ella-. Que no s'hagi con...

-Avui, avui -em talla-, la nena de l'ambulatori em va trucar a casa l'altre dia i vam comptar els dies que faltaven -i compta amb els dits- i li vaig dir a la veïna, la Matilde, que m'ho recordés que a vegades em despisto i era avui, i per això havíem quedat a dos quarts d'onze, *allà*.

Sento pena, i em faig una imatge del fill d'ella i l'odio, i penso que si aparegués ara que la seva mare és amb mi l'esbroncaria per haver-la deixat *allà* més d'una hora i mitja, esperant-lo. Me la miro i l'abraçaria, o l'agafaria pel braç i una mà se me n'hi va però és un pèl massa lluny i ni la toco.

-Quina mena de fill li fa això a sa mare? Que soc gran i amb prou feines ve a veure'm i ja és hora que em cuidi ell a mi com l'he cuidat jo sempre, però me'n surto sola, aguanto, eh, però un dia que diu que vindrà perquè em costa anar fins *allà* dalt a l'ambulatori i no estic bé i mira que em noto el cor que se m'atabala i ell no ha vingut -es posa la mà al pit i s'encongeix i es fa més menuda encara- i a vegades penso que millor que no hagués nascut!

I sento una punxada entre les cames. Això no, no digui això. I torno a la imatge que m'he fet del fill d'ella i l'odio una mica menys i penso que potser li ha passat alguna cosa i mentre la seva mare voldria que no hagués nascut potser ell està estès a terra a dos carrers, sota una d'aquelles mantes tèrmiques daurades xop de sang o vés a saber. No, no digui això, però jo ho he pensat alguna vegada també, que segons com estaria millor si ell no hagués nascut, el meu ell, el meu fill. No, no digui això, no està bé dir això.

-I el seu fill no té un telèfon? Podria...

-Té un telèfon, un d'aquests com el teu però no en sé el número i jo no en tinc i si li ha passat alguna cosa i no m'ha pogut avisar i ara estic pensant que s'ha oblidat de mi i ai, aaai -somica-. Què faig, nena? Què puc fer?

I li faig la millor cara de no es preocupi, tot sortirà bé que tinc i li dic que busquem un municipal, o que l'acompanyo a casa però em fa que no amb el cap.

-Aniré a seure a la parada -i li mig somric i ara sí que li toco un braç i em mira i fa cara de cansada-. Esperaré una mica més -i consulta el rellotge- que només són les dotze i dotze.